

Inger Brattström

SELIME

Inger Brattström

SELIME

Inger Brattström

Selime

SAGA Egmont

Selime

Omslagsfoto: Shutterstock och Unsplash

Titeln är en återutgivning av ett tidigare verk utgivet med dåtidens
språkbruk

Copyright © 1989, 2020 Inger Brattström och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726427950

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Det sitter två poliser i den trånga hallen, de har tagit av sina kavajer och är i skjortärmarna. De spelar kort. Den ena, den som är lång och ljus, sitter på den runda stoppade pallen med rött tyg, den andra har tagit en stol från köket. De har det smala bordet emellan sig, det som står under spegeln och har en blå duk med vita och röda broderade slingor på, den har de lagt på golvet. Nu smäller korten på den blanka nakna bordskivan.

Selime ser dem i spegeln, från stora rummet ser hon dem som inom glas och ram. De har provat att prata med henne, hon låtsas att hon inte förstår.

Vid dörren till balkongen står en annan polis. Han har uniform, han har inte ens tagit av sitt koppel där det hänger en tjock vit batong och ett vitt trekantigt läderfodral. Är det en pistol? Vad ska han med pistol här inne hos dem? Tror han att han behöver försvara sig? Kommer han att skjuta henne om hon försöker tränga sig förbi honom ut på balkongen? Eller mr Aziz - om han vägrar lyda eller sätter sig till motvärn?

Är pistolen där för att ha dem under kontroll, hindra dem att ta sig ut? Eller skydda dem om någon bryter sig in? Om någon kommer för att befria dem ...

Det är ytterligare en polis i våningen, han sitter i köket och talar i telefonen - en telefon som han haft med sig hit, själva har de aldrig haft någon. Selime hör inte vad han säger, förstår inte. Fast hon under den här tiden lärt sig svenska har hon svårt att förstå de här poliserna när de ibland vänder sig till henne med frågor eller tillsägelser.

Selime vänder sig ut mot fönstret bredvid balkongen, där en polis spärrar vägen. Han är väl rädd att hon ska göra som Sharif, när de tog sig hit in för ett par veckor sen. Innan de hann hindra honom var han ute på balkongen, över räcket - och borta. De hörde bara den dova dunsen. Tjoff! Och Sharif låg där nere som ett bylte på trottoaren.

Och Selimes hjärta hade nästan stannat i bröstet på henne. Mr Aziz kom rusande ut ur sovrummet, lillebror Karim också. Medan poliserna var som en mur framför dem ... Och strax hörde de ambulansen.

Selime försöker se ner på gatan. Det är en lång rak gata med höga hus på båda sidor, blekgröna hus med balkonger som öppna plåtaskar. På motsatta trottoaren står en liten skara och tittar upp mot deras fönster. Några är skolkamrater, hennes och Sharifs, några är grannar. De har blommor i händerna, påsar, inslagna paket.

Nyss hörde hon den knattrande mopedmotorn, ett ljud hon inte kan ta miste på. Hon sträcker på halsen, försöker utspana Jonatan bland människorna där nere - han är längre än de flesta, måste synas över allas huvuden.

Hon ser honom inte. I stället hör hon dörrklockan, tre snabba korta ... Och fast hon aldrig hört just den signalen förut - Jonatan har aldrig varit här och ringt på deras klocka! - vet hon att det är han, att det inte kan vara någon annan.

Genast är en av poliserna där och öppnar. Och rösten sen, den lite hesa, raspiga ...

”Jag söker Selime ...”

Och polisens avvärande nej. Inga besök!

Selime går sakta, tyst från fönstret genom rummet och fram till dörren mot den mörka hallen.

På en gång står mr Aziz i sovrumsdörren, han står där som yrvaken i uppknäppt skjorta och hängslen över den tjocka magen. Han har också hört den unga pojkrösten som frågat efter Selime. Han tar henne hårt i armen, drar henne fort in i sovrummet och stänger dörren.

”Vem var det där? Nån du känner? Vad vill han dej?”

Det är allför tvivelaktigt, utmanande att en ung man kommer upp till dem och helt frankt frågar efter Selime. För fadern är blotta tanken att Selime den här tiden i

Sverige gått i en blandad skola, haft pojkar som klasskamrater motbjudande. Men vad kan han göra i deras situation?

Selime svarar inte, nu låtsas hon att hon inte vet, inte känner honom. Jonatan - ingen i familjen vet något om honom. Och snart, mycket snart måste hon själv glömma honom.

I nästa ögonblick känner hon ett svidande slag mot sin kind. Och ett till och ett till, mot axeln, bröstet, ryggen ...

Mr Aziz har aldrig slagit sina barn förr, aldrig någonsin. Inte bröderna, inte modern. Han är en ovanlig man på det sättet. Men nu, de sista veckorna sen de fick avslaget från regeringen, slår han alltid. Så fort de kommer i närheten, säger emot eller kinkar blir det en örfil. Bara modern slipper. Och hon säger ingenting, ändrar inte en min.

Nu sitter modern på sängen med benen i kors under de vida pösiga byxorna, hon har den stora vita schalen svept som ett lakan kring sig, det är bara ögonen och halva ansiktet som syns. Hon vaggar fram och tillbaka och tillbaka och fram med stel likgiltig blick. Hon reagerar inte ens när Karim rusar in med ett stort paket i handen, nyfiken och ivrig. Han kastar paketet på sängen och skriker att det är till Selime, en pojke kom med det alldeles nyss.

"Han sa att du måste öppna det själv. Ingen annan får öppna det, det är en hemlighet sa han ..."

Selime står tryckt mot väggen, hopsjunken, skräckslagen. Karim har talat svenska, sin hastigt uppsnappade dagissvenska. Modern förstår inte, knappt heller mr Aziz. Selime prövar att sträcka sig efter paketet, men fadern tar det genast. En stund pratar Karim och han på deras eget språk, urdu, han får veta alltsammans. Utan ett ord vidare går han fram till fönstret, med en häftig vild rörelse sliter han upp det och kastar ut paketet. De hör en duns, ett svagt klirrande innan mr Aziz genast drar igen

fönstret. När han tränger sig förbi Selime får hon för säkerhets skull en örfil till innan han muttrande går och lägger sig på sängen bredvid modern. Karim sitter där redan, han är uppskrämd av det som hänt, rädd att också han, som är den som kommit med paketet, ska få smaka på faderns vrede. Han trycker sig tätt intill modern. Utan att se eller ens märka honom knuffar hon honom otåligt ifrån sig. Han ramlar ner på golvet och det blir Selime som får ta honom till sig, stryka honom över håret, trösta. Hon vågar inte lyfta blicken, som en undertryckt skälvning far snyftningarna genom hennes kropp. Allt är så hemskt, så utan varje möjlighet att förstå och hantera.

Och tänk om någon där nere på gatan fått paketet i huvudet!

Selime törs knappt gå på toa. En av poliserna i hallen sitter med badrumsdörren som ryggstöd, det känns generande att be honom flytta sig. Men någon gång måste hon ... Och inne i badrummet sen med vetskapen att han är där tätt intill dörren får hon kramp i magen och ljumskarna. Fast hon nyss var så kissnödig går det inte. Hon skruvar upp vattnet i badkaret och handfatet så att det brusar och dånar innan hon kan sätta sig på toastolen. Sen stannar hon där så länge att de börjar banka på dörren och fråga, vad hon har för sig.

Selime är förstummad, förlamad, hon rör sig långsamt som i sömnen med armarna tätt till sidorna, huvudet böjt, blicken i golvet. Hon vill inte se, inte synas. Liksom modern och fadern där inne i sovrummet vill hon helst gå och gömma sig. Inte heller hon vill vara ute i våningen bland de främmande männen, som trängt sig in i deras hem och vaktar dem nätter och dagar som om de vore farliga förbrytare.

Men hon måste! Det är på henne det beror just nu. Det är hon som lagar maten, sköljer lillebrors nerkissade byxor i badrummet, kokar det eviga teet till modern. Och allt annat som måste göras för att hålla livet igång ...

Hon söker tröst i den gamla sagan det här landet har lärt henne, sagan om pojken som slår ihjäl draken och befriar prinsessan ur det belägrade tornet. Hon har sett en bild också. Riddaren på sin vita häst, den gröna draken och det höga smala tornet. Och prinsessan som lutar sig ut ur det lilla fönstret högt där uppe, hennes långa gula hår böljar som en lätt slöja under hennes gyllene krona.

Det är en vacker saga, en vacker tavla. Selime tänker ofta på den nu, fast den knappt har några likheter med hennes egen hemska verklighet. Bara att hon är fången, vaktad av polisdrakar - och att Jonatan står där nere vid sin moped och ser upp mot hennes fönster.

Jonatan är ingen riddare i sina trånga jeans och svarta skinnjacka, lika lite som hans moped är en vit häst. Eller hon själv har den avlägsnaste likhet med den gyllene prinsessan ... Selime med sitt tunga svarta hår dolt under den vita huvudduken - huvudduken som hon sluppit så länge nu, men som inför de främmamde poliserna åter tvingats på henne - liksom den halvlånga blusen över de vida byxorna. Som vore något annat en synd och skam och olydnad mot den heliga Koranens påbud.

"Var man bär sitt öde skrivet på sin panna och ingen kan undgå det", står det i Koranen. Det är ord som mr Aziz ofta citerar - särskilt i svåra tider.

Vad tjänar det då till att kämpa emot, att söka påverka och förändra sitt liv? Nu väntar de alla på att Sharif ska komma tillbaka från sjukhuset. Det kan ske vilken dag, vilken timme som helst nu. Sedan kommer poliserna att se till att deras öde går i fullbordan. Och ingen, ingen i världen eller i himlen, kan längre förhindra det.

I

Hur har det blivit så här? Var fanns den trådända som Selime måste få fatt i för att hitta tillbaka till själva början?

Modern sa ofta, att det var morbror Ali. Hade det inte varit för morbror Ali, som för flera år sedan kommit till det här landet, skulle de fortfarande varit kvar där hemma – och de senaste årens oro, skräck och förödmjukelser skulle aldrig ha varit deras.

Eller var det den inställsamma opålitliga mr Daz? Hade inte han dykt upp i deras hus så snart svårigheterna och förföljelserna börjat, hade han inte lurat dem med vackert tal om trygghet och frihet i det avlägsna paradiset Sverige ...

Mr Aziz skakade på huvudet. Kvinnoprät! Det visste Noori – lika väl som han själv och barnen; det hade blivit omöjligt för dem att stanna i Pakistan sen den nya lagen som förbjöd dem att utöva sin religion som muslimer hade instiftats. De tillhörde Ahmadiyahsekten, och fastän Profetens ord och den heliga Koranen var lika fundamentala för dem som för övriga muslimer, fick de inte kalla sig muslimer, inte ropa ut sina böner eller be i moskéerna. De riskerade tre års fängelse – i vissa fall också dödsstraff – om de bröt mot lagen. Det var fritt fram för trakasserier och förföljelse. Det drabbade också barnen.

Så vad kunde de annat göra än att lämna sitt land och söka en ny framtid, där de inte riskerade att bli förföljda för sin tros skull?

Det var en bestämd dag, det fanns ett årtal och ett datum, kanske till och med ett klockslag.

De visste det inte genast.

Det hade också tidigare varit svårt, det var utmanande och riskabelt att tillhöra Ahmadiya-sekten, som Selimes familj hade gjort i flera generationer. Tillsammans med ytterligare så där fyra millioner människor i Pakistan!

De var muslimer. Profeten och den heliga Koranen var deras rättesnören. De bad sina böner, de gick i moskéen på fredagarna, de iakttog fastan. Ändå var de i lag förbjudna att kalla sig muslimer, att följa muslimska seder och bruk, delta i eller ordna muslimska gudstjänster och ritualer. Det islamska Pakistan ansåg dem vara kättare och avfällingar, när de följde den man från Indien, som genom gudomlig uppenbarelse fått kallelse att förnya islam - eller återföra den till vad den en gång varit från början, den rena islamska tron. Det var för hundra år sen och mannen hette Mirza Ghulam Ahmad. Han grundade den första Ahmadiya-församlingen. Det var många som anslöt sig till hans lära. De var troende muslimer - ändå fick de inte kalla sig muslimer.

De var övertygade i sin tro, de förnekade den inte - de uthärdade omgivningens förakt och avståndstagande. Och barnen märkte inte mycket av det, de gick i vanliga skolor och hade sin trygghet i familjen och släkten. Det var inte svårare än att de kunde stå ut med det.

Ända till den där särskilda dagen 1984. Den 27 april. Religionen, som alltid varit en grundsten i statsapparaten, fick nu med den nya militär-regeringen ett ännu starkare inflytande, några avsteg från den sanna Islam tilläts inte. Ahmadiya-sektens medlemmar blev nu "ickemuslimer", de fick inte be sina påbudna böner, deras helgedomar fick inte kallas moskéer, de fick inte använda muslimska symboler och tecken i tal eller skrift, inte ens kalla sig muslimska